

Miroslav Langer – ikona vsetínského muzea

seriál
FOTOGRAFOVÉ
VALAŠSKA

Při prohlížení fotografie z bourání Thonetovy továrny ve Vsetíně – Trávníkách z roku 1969 si uvědomuji, že pan Langer stál tehdy asi blízko mne – on jako muzejní fotograf, já jako zvědavý kluk školou povinný bydlicí nedaleko. Tenkrát jsem netušil, že se za 35 let stanu jeho nástupcem v místním muzeu...

M. Langer se narodil 8. 10. 1937 v Ulmance (SR). Po vyhlášení Slovenského štátu se stěhuje na Valašsko. O tom, jak se dostal k fotografování, M. Langer říká: „... na všechna místa měly školy určené kvóty – kam kolik žáků umístí. Těžký průmysl, doly, fabrika – tam jsem nechtěl, chtěl jsem dělat to, co budu dělat rád. Tehdy jsem již fotil starým Rolleiflexem. Mé přání bylo stát se fotografem – ale vyšlo na mě, že mám jít na kuchaře k Labsko – Oderské plavbě. A pak se stalo, že místo fotografa na mne skutečně připadlo...“

Nastupuje ve Vsetíně do fotoateliéru Chudoba a na učňovskou školu do Hradce Králové, kde se však sešlo jen 7 studentů, a tak se ročník ruší. Přechází do původně divčí fotografické školy v Prostějově, kde získává v roce 1955 výuční list. Pak krátce působí v družstvu Fotografie ve Valašském Meziříčí. Následuje

vojna – a souhra šťastných náhod pokračuje – je přiřazen k leteckému snímkování. Zde pracuje s vybavením ještě po Němcích – letecká kamera na formát negativu 30x30 cm a špičkové (a

obrovské) objektivy. Vojna byla tedy minimálně z hlediska profesního pro pana Langeru zajímavá.

Po vojně se vrací do fotoateli-

éru, kde se začínal učit – k Chudobům. Po čase odchází do dalšího vsetínského fotoateliéru – Pagáč, na Dolním náměstí (dnes restaurace u Tří Slunečnic). V roce 1965 jde pod ONV, kde dva dny pracuje pro Vlastivědné muzeum, dva pro Osvětový dům (později OKS) a jeden den pro regionální týdeník Nové Valašsko. Rok 1968 – kádrové posudky – pro OKS začal být díky svým politickým názorům „nepřijatelný“. Naštěstí tehdejší vedoucí odboru kultury jej přesvědčil pro „přesun“ do muzea, kde nebude tolik na očích. A tenkrát začíná na „plný úvazek“ jeho dráha muzejního fotografa.

Během svého působení v muzeu nafotografoval na cca 350.000 fotografií, zhotovoval reprodukce a tiskové podklady na plakáty a pro noviny, zdokumentoval nespočet událostí, které se v našem okrese a městě odehrály při hodně bouřlivé výstavbě (a bourání všeho starého!). Jako přístroje používá pro reportáž Praxicu a Pentacon Six, později Asahi Pentax na kinofilm a formát 6x7. V ate-

liéru pak klasický technický velkoformátový přístroj pro negativ 9x12 cm značky Plaubel – Makina. A také je Mirek úžasně šikovný při zhotovování tehdy těžce dostupných fotodoplňků – mezikroužků, adaptérů pro objektivy, předsádek. Bubnová leštička, sušiči skříň na negativy, vakuový reprodukční rám to vše mi denně připomíná, jak se ještě nedávno fotografovalo.

Jak píše v článku „Dobré světlo, pane Langer!“ B. Dadák: „temná komora už bude minulostí, retušování negativů a jejich ukládání v archivu? Chá! Všechno je jinak!“ Ano, všechno je jinak. Místo ukládání nových negativů se archivní negativy a fotografie posílají na digitalizaci a do archivu se ukládají digitální snímky. Zda to tak je správné a zda „digitální“ snímky budou mít větší trvanlivost a přežijí ty původní, zhotovené tradičně, zjistí až další generace po nás...

Z vyprávění svých kolegů – muzejníků také o Mirkovi vím, že byl v muzeu pro všechny jedním velkým sluníčkem, rozdával zde výbornou náladu a perfektně uměl stmelovat kolektiv (také dobře vařil – a jsme všichni rádi, že nepůsobil u těch námořníků...). Je nesnadné jít ve slépějích jeho přísloušce pracovníosti a laskavosti.

Milan Ošťádal, fotograf, Muzeum regionu Valašsko, M. Langer – autoportrét